

SELKA A HONZA

SELKA SI NAMLOUVALA PÍSAŘE, ALE SEDLÁK O TOM nic nevěděl, jenom Honza, domácí pacholek, ten to dobře pozoroval, sedláku však nic neříkal, čekaje na příležitost. Jednoho dne ráno jedou orat. Na cestě povídá Honza sedlákovi, aby nechodili na pole vlevo, ale raději na pole vpravo, tam že je více potřebí, aby se zaoralo. I stalo se. Vedle pole vpravo byl panský příloh a písař dohlížel za oráčem.

„Sedláče!“ řekl Honza, „dnes dostanem dobré snídání.“

„Co ti napadá, jak živa mi nepřinesla selka na pole něco pro posilněnou.“

„Ale dnes ti nese, jen se ohlídni.“

A opravdu se hrnula selka s košíčkou, smutně pohlížejíc na panské pole. Co nesla, bylo pro písaře uchystáno, protože myslila, že bude muž na druhém poli orat.

„Ale, ale, selko! copak se to stalo, že mi neseš posnídaňku?“

„Spadlo mi včera holoubě s pudy; tu jsem si pomyslila, že ti je dnes ustrojím a trochu vínka k tomu přidám, abys měl také jednu posnídaníčko, jako velcí páni.“

I vyndala z košíčky flašku vína, upečené holoubátko a bílý chlebiček. Sedlák dal čtvrtku ženě, čtvrtku Honzovi, třetí čtvrt nechal pro sebe a čtvrtou dal na kousek chleba a řekl: „Na, Honzo! dones to tamhle panu písaři, on sedí na mezi a jaksi smutně na nás kouká. Co přijde znenadání, dobře chutná.“

„Máš dobře, hospodáři, on bude rád, třebaš by měl doma lepší,“ odpověděla selka.

Honza to vzal, ale na cestě holoubě snědl a chléb vyházal po kousku na cestu. Když přišel k panu písaři, zvolal: „Prosím vás, pro živého Boha, utecte, sedlák ví o všem, jestli na vás přijde, zabije vás až do smrti.“

Písař dělal, jako by o ničem nevěděl, a Honza odešel. Sedláku ale, přijda opět k němu, řekl, že má s ním písař co mluvit. Nato se hospodář odprázdnil a vida po mezi kousky chleba ležet, počal je sbírat. Písař ale mysle, že se shýbá sedlák pro kameny, práskl do bot a utíkal, co mohl. Sedlák vida písaře na outěku, pomyslíl u sebe, že snad blázní, a vrátil se na své pole. Zatím řekl ale Honza selce, že sedlák o všem ví, a nechce-li dostat na hřbet, aby honem utekla. Selka nemešká, sebere košinku a zdvihá paty, jak by prášil.

„Sedláče, že nedohoníš selku,“ praví Honza, když k němu hospodář došel.

„I to by bylo, vždyť není tak daleko.“

„Zkus to o pět zlatých.“

Sedlák se rozběhl za selkou a šťastně ji dohonil. Sotva ale že ji za sukni popadne, vrhne se selka před ním na kolena a prosí pro Boha, aby jí to odpustil, ona že za to nemůže, písař pán že jí sváděl, ale že se to více nestane. Sedlákovi se rozsvítilo v kotrbě, pročez zavedl přísný soud nad selkou, ale konečně se s ní opět smířil. Honzovi dal deset zlatých místo pěti, které vyhrál. Od písaře dostal Honza padesát, za to, že ho prý vejprasku zprostil. Písař už od té chvíle za selkou nechodil, a sedlák byl s ní spokojen.